

Три села околни се стекли, три дни плакали и тжжили за невѣстата.

На четвъртия — тукъ, подъ канарата, гроба ѝ изровили и съ цвѣтя и вѣнци я покрили и погребали...

Отъ гроба сега и слѣда нѣма, ала канарата живѣе и днесъ и отъ уста на уста прѣдава, че е „Невѣстиниятъ надгробенъ камъкъ“....

Мъртва тишина зацари въ вагона слѣдъ разказа на стареца.

Тренътъ хвърчеше. Съ остри свирки и тежко бумтение и шипѣние се провираше той подъ баиритѣ отъ тунелъ въ тунелъ и будѣше отъ сънь вѣковнитѣ канари въ глухата Струмска котловина...

Ал. Спасовъ

Поздравъ на татка

(Разказъ).

Една хладна септемврийска сутринъ Здравко, чийто татко бѣше въ плѣнъ отъ три години, се събуди много рано. Зора се сипваше... Събуди се Здравко, изправи се на леглото, разтърка сънливо очички и погледна прѣзъ прозореца. И що да види: рой чевръсти ластовички прѣхвъркаха надъ тѣхната малка кжщичка и кацахъ по черквата и училището, и жално-жално чуруликаха. Здравко стана, облѣче си палтенцето и излѣзе на двора. Майка му доеше кравата... Оми се той нѣдвѣ-нѣтри, взе едно коматче хлѣбецъ и седна на прага. . .